انتخابات پارلمانی عراق این بار همه می آیند

جلال برزگر

عراق همسایه بحران زده غربی ایران امروز پنجشنبه ۲۴ آذر (۱۵ دسامبر) شاهد برگزاری انتخابات مجلس نمایندگان این کشور خواهد بود. این انتخابات آخرین مرحله از روند سیاسی پی ریزی شده در عراق پس از برافتادن ساز و برگ و دیوان و دولت بعثی و حکومت صدام حسین است که در قطعنامه های سازمان ملل متحد و قانون اداره موقت کشور بدان تصریح شده است، روند طراحی شده توسط نیروهای سیاسی عراق و اعضای جامعه بین الملل تاکنون با فراز و فرود و چالش های اغلب امنیتی در آخرین مرحله به برگزاری انتخابات پارلمان و تعیین دولت جدید توسط پارلمان رسیده است، از این رو، اگر تدوین قانون اساسی از سوی ناظران به عنوان نقطه عطف اول روند تدوین سیاسی عراق معرفی شده است، تشکیل مجلس نمایندگان نقطه عطف دیگر این مسیر قلمداد می شود. انتخابات امروز هم به لحاظ داخلی و هم از منظر کشورهای خارجی، علی الخصوص در نظر کشورهای منطقه رویدادی حایز اهمیت و تعیین کننده محسوب می شود؛ رویدادی که محتوا و سمت و سوی نخستین دولت دائم بعد از صدام را در عراق مشخص خواهد کرد. طبعاً انتخابات پارلمان عراق در درجه اول موضوعی داخلی است اما به سبب موقعیت ویژه منطقه و حضور نیروهای بین المللی در آن، این انتخابات دارای ابعاد و اهمیت بین المللی و منطقه ای نیز می باشد، از منظر داخل چنانچه انتظار می رفت با کنار رفتن قدرت قاهریک حکومت توتالیتر در سرزمینی با گرایش های قومی ومذهبی قوی اما سرکوب شده، گرایش های مذکور هر یک به گونه ای در صحنه تحولات تازه حضور یافته اند، سه گرایش عمده شعبی، سنی و کردی با حضور در عرصه تحولات سیاسی تازه در حال حاضر هنرمیتی توأم با رقابتی را تجربه می کنند که بسیار متفاوت از الگو و دستور کار دولت صدام است، دولتی که برخلاف موازین دموکراتیک با نادیده گرفتن اکثریت ۶۰ درصدی شیعیان در عراق ، بخشی از اعراب سنی و منسوبان به حزب بعث را در سیستمی تک حزبی حاکم بی رقیب کشور قرارداده و با روش های سرکوبگرانه با اکراد و شیعیان برخورد می کرد.

روش هایی که تاکنون گوشه هایی از ابعاد هولناک آن بر جهانیان روشن شده است. جابه جایی ناگهانی لایه های قدرت در عراق تا مدتی باعث آن شد که بخش عمده ای از جریانهای سیاسی واقشار اعراب سنی عراق در قبال تحولات جدید موضع سلبی اختیار کرده و علاوه بر تحریم انتخابات مجمع ملی با قانون اساسی مصوب این مجمع نیز از در مخالفت درآیند. این در حالی بوده است که جریان های وابسته به حزب بعث با پیوند خوردن به جریان های خشونت گرا چون القاعده و دیگر ناراضیان داخلی و منطقه ای سعی داشته اند با ناامن کردن محیط و با دامن زدن به انفجارهای پی در پی و ترور و خشونت به مقابله با روند جدید تحولات سیاسی برخیزند، با این اوصاف، اراده سیاسی داخلی و بین المللی سمت و سوی وقایع را به گونه ای پیش برده که امروز همه جریان های سیاسی مؤثر شامل هر سه جریان عمده شیعی، سنی و کردی در جریان انتخابات پارلمان حاضر بوده و لیست های مختلف انتخاباتی خود را انتشار داده باشند، حال ، برای نخستین بار مردم عراق به صورت گسترده و با مشارکت همه جریان های مؤثر و اصلی کشور دموکراسی پارلمانی را مشق وتمرین می کنند در حالی که همزمان عراق شاهد حضور نیروهای نظامی خارجی است، اما اکثر جریان های سیاسی، مراجع مذهبی و حتی کشورهای منطقه و فرا منطقه به انتخابات به مثابه فرصتی برای ایجاد ثبات و امنیت نگریسته و از آن استقبال کرده اند که این وضعیت خود یکی از عجایب عالم سیاست محسوب می شود. اینکه چگونه اعراب سنی به سمت قرار گرفتن در متن تحولات سیاسی تازه، پیش آمده اند، در فرازهای بعدی این نوشتار مورد بررسی قرار خواهد گرفت. آنچه در این بخش به آن خواهیم پرداخت، آخرین آرایش سیاسی نیروها و گروههای سیاسی در صحنه انتخابات مجلس نمایندگان است.

آرایش سیاسی نیروها و گروه ها در انتخابات

تفاوت انتخابات پارلمانی با انتخابات مجمع ملی که چندی پیش در عراق برگزار شد، حضور جدی اعراب سنی در صحنه انتخابات است. در انتخابات تازه اعراب سنی به صحنه آمده اند و پیش بینی می شود رقابت اصلی بین این جریان و جریان شیعه باشد، چون بنابر آرایش قومی سهم کردها مانند انتخابات قبل ثابت است. در میان شیعیان برای انتخابات مجلس لیست واحد شیعی تحت عنوان ائتلاف یکپارچه عراق (برنده انتخابات مجمع ملی) مجدداً شکل گرفته است که یک لیست قدرتمند در انتخابات محسوب می شود. البته شخصیت هایی چون بحرالعلوم و دباغ و جلبی از این لیست بیرون هستند، احمد جلبی رهبر کنگره ملی به علت به توافق نرسیدن بر سر درصد افراد احزاب در لیست مشترک از ائتلاف شیعیان بیرون مانده و خود لیست کنگره ملی را ارائه داده است که لیستی محکم و دارای شانس تلقی می شود، اما درفاصله با ائتلاف بزرگ قرار دارد. بنابراین در کنار گرایش ها و لیست های پراکنده، جریان شیعیان با دو لیست اصلی در انتخابات حاضر است. یکی ، لیست ائتلاف یکپارچه که شامل مجلس اعلای انقلاب اسلامی عراق، حزب فضیلت، حزب الدعوه و گروه مقتدی صدر و برخی دیگر از شخصیت های عراقی است و به قدرتمندترین لیست ائتلاف در عراق معروف است، گروه یا لیست دوم کنگره ملی عراق است که توسط احمد چلبی و تعداد زیادی از شخصیتهای مستقل و سرشناس شیعه که بنا بر برخی اخبار نمایندگان حدود ۱۷ گروه هستند، تشکیل شده است.

دومین لیست قدرتمند انتخابات پارلمانی لیست ائتلاف کردی است که ازائتلاف دو حزب قدرتمند دموکرات کردستان و اتحادیه میهنی به رهبری مسعود بارزانی و جلال طالبانی تشکیل شده و پیش بینی می شود آرای جامعه کردهای عراق را کاملاً به خود اختصاص بدهد، البته در جریان رقابت های اخیر و مباحث میان حزبی برای اولین بار جنبش اسلامی کردستان از ائتلاف سیاسی با دو حزب اصلی کرد جدا شده است که پیش بینی می شود این جریان خیلی توان رقابت با لیست ائتلاف کردی را نداشته باشد.

از سوی دیگر، سنی ها در انتخابات اخیر فعالیت زیادی داشته و با جریان و گروه های مختلف به صحنه آمده اند. قویترین لیست آنها که از احتمال جلب بیشتر آرای سنی ها برخوردار است، لیست مشترک حزب اسلامی عراق و سازمان وقف سنی عراق است و جریان های دیگر در حول و حوش این ائتلاف ارزیابی می شوند. اما یک لیست ویژه، لیست و ائتلافی معروف به لیست ایاد علاوی نخست وزیر سابق عراق است، اگر مبنای لیست شیعیان و سنی ها، مذهب است و مبنای لیست کردی قومیت، اما فهرست معروف به لیست علاوی دارای مبنا و محور لائیک و ناسیونالیستی عربی است. درواقع در این فهرست افراد معروف به تکنوکرات های لائیک با گرایش های ناسیونالیستی از هر طایفه و مذهب گرد آمده اند. این لیست از تبلیغات وسیعی در عراق برخوردار بوده و گفته می شود لیست مورد حمایت آمریکایی ها هم هست. البته سیاست اعلامی و البته نه حتماً اعمالی آمریکا بی طرفی در انتخابات و حمایت از کسانی است که با رأی مردم به مجلس راه یافته و ترکیب دولت را معین می کنند، اما اغلب کارشناسان صحنه و ناظران رسانه ای، پیروزی گروه ایاد علاوی در انتخابات را خواست و تمایل آمریکا می دانند. غازی الیاور رئیس جمهور دولت موقت عراق هم در لیست علاوی قرار دارد. این دو که در انتخابات قبلی با تاکامی نسبی روبرو شده اند. این بار سعی کرده اند با انسجام و تبلیغات بیشتر بر آرای جریان خود در انتخابات افزوده و کرسی های بیشتری در مجلس کسب کنند، از آنجا که بحث قومیت و طایفه گری در عراق امروز بحثی قوی است چندان مشخص نیست که لیست سیاسی علاوی تا چه اندازه می تواند در جلب آرای مردم موفق باشد. آنچه گفته شد آرایش قوی و اصلی ترین گروهها و جریانهای سیاسی در صحنه انتخابات است. البته برای انتخابات مجلس حدود ۲۶۰ چهره سیاسی لیست انتخاباتی و فهرست انواع ائتلاف ها را منتشر کرده اند، اما اصلی ترین آنها چنانچه گفته شد عبارتند از: لیست های ائتلاف یکپارچه (شیعیان) چلبی (شیعیان)، ائتلاف کردی، ائتلاف حزب اسلامی و سازمان وقف (سنی ها) و ایاد علاوی (تکنوکرات های ناسیونالیست) با درنظر گرفتن انگیزه بالای اقشار شیعه و سنی و کرد برای رقابت سیاسی و دعوت نهادها و مراجع صاحب نفوذ از مردم برای شرکت در انتخابات پیش بینی می شود سطح شرکت مردم در انتخابات در حد قابل قبولی باشد که این به قدرت و مشروعیت دولت برآمده از پارلمان کمک خواهد کرد. علاوه بر آن اقبال اعراب سنی (که جمعیت قابل توجهی در عراق هستند) نسبت به انتخابات پارلمان در واقع به معنای برچیده شدن مرزبندی این جمعیت کثیر با تحولات سیاسی پس از صدام حسین در عراق و وارد شدن عرب های سنی به روند و مناسبات تازه سیاسی در عراق است. دلخوری و بدبینی اعراب سنی از تغییر و تحولات مناسبات قدرت در عراق طبعاً با همراهی و همدلی دیگر کشورهای عرب منطقه نیز مواجه بوده است. چنانچه سازوکار ورود اعراب سنی عراق به صحنه سیاسی جدید کشور به عنوان فعالان سیاسی متشکل و مؤثر، نتیجه طراحی و تلاش اتحادیه عرب و اجلاس کشورهای عربی در قالب اتحادیه عرب در «قاهره» (پایتخت مصر) بوده است، اجلاس قاهره ثمره نهایی کش وقوس هایی بود که میان کشورهای عربی و آمریکا بر سر تحولات عراق مدت ها در جریان بود. واقع آن است که دولتهای عربی علی رغم ارتباط با آمریکا وحتی همراهی با این کشور در بسیاری از عرصه های بین المللی از تغییرات به وجود آمده، در عراق راضی نبوده، و در جست وجوی راهی برای ارتقای وضعیت سیاسی اعراب سنی در عراق بوده اند، پس از مدتی تحریم و کناره گیری ازتحولات از سوی سنی های عراق به نظر می آید آنها پذیرفته اند که برای در نظر گرفته شدن به عنوان یک واقعیت در عراق باید واقعیت های دیگر که عبارت از شیعیان و کردها هستند را نیز بپذیرفته و به تعامل و رقابت به آنها بپردازند، در این زمینه، ابتکار اتحادیه عرب در برگزاری اجلاس قاهره چند هفته قبل از انتخابات پارلمان عراق رویدادی مهم و تعیین کننده بود که برای تبیین علت تغییر رویکرد جامعه سنی عراق در این انتخابات نسبت به انتخابات قبلی نمی توان از کنار اجلاس قاهره به سادگی عبور کرد.

اجلاس قاهره نقطه تحول اعراب

بعد از سقوط دولت صدام، رویکرد جهان عرب و به طبع عرب های سنی در داخل عراق نسبت به روند نوین سیاسی و تشکیل ارکان تازه قدرت در عراق، بیشتر سلبی بوده و تطبیق وپذیرش کمتری نسبت به وقایع تازه از جانب جهان عرب صورت می گرفت. این درحالی بود که جوامع شیعه و کرد عراق نیز بدون حمایت یا حداقل رفع خصومت های فعال با جامعه عرب وکشورهای عرب منطقه به راحتی قادر به ادامه زندگی و اداره امور کشور نمی بودند، تلاش دو طرف برای تعامل و نزدیکی هر چند کاملاً بی فایده نبود و چهره های شاخص سنی در دولت و مجمع ملی سابق حاضر بودند و حتی ریاست جمهور دولت موقت و ریاست مجمع ملی به اعراب سنی سپرده شده بود اما باز جهان و جامعه عرب در روند سیاسی عراق کاملاً همراه نشده و حتی مخالفت های فعالی نیز وجود داشت. ابتکار اتحادیه عرب برای تأثیرگذاری بر تحولات عراق ضمن کاستن از سطح تنش و مقابله، در نهایت، این اتحادیه را به جست وجوی راهی برای وارد کردن آبرومندانه اعراب سنی به روند تحولات نوین عراق رهنمون شد، حاصل این جست وجو، پس از سفرهای دیر کل اتحادیه عرب به عراق و برخی کشورهای منطقه سرانجام به طراحی اجلاس قاهره منجر شد. نفس تشکیل اجلاس قاهره به نوعی به معنای بازنگری سیاست جهان عرب نسبت به وقایع عراق بود وپذیرش این که عراق متحول شده وباید آن را شناخت و با آن کار کرد. مهمترین پیام این اجلاس پذیرش عراق نوین توسط جهان عرب است. عراقی که ۶۰ درصد آن را شیعیان تشکیل می دهند و دیگر نمی توان این اکثریت فعال را در عراق نادیده انگاشت، از این رو، طبیعی است که پس از اجلاس قاهره جریان عرب سنی به طور رسمی وارد سازوکار انتخابات در عراق شد. این رویکرد طبعاً به تغییر سیاست رسمی همپیمانان منطقه ای و بین المللی جهان عرب درقوایع عراق همچون ترکیه و اروپا نیز منجر خواهد شد. دراین وضعیت ، واضح است که سنی ها کرسی هایی را در پارلمان به دست خواهند آورد و این به معنی کاسته شدن درصدی از سهم شیعیان عراقی از کرسی های پارلمان است ، اما در یک نگاه واقع بینانه چنانچه شیعیان عراقی از متن تحولات سیاسی قابل حذف و نادیده گرفته شدن نیستند، سنی های عراق هم یک واقعیت غیرقابل نادیده انگاشته شده هستند، از نگاه آگاهان امور قرارگرفتن این دوگروه در کنار هم و در یک روند سیاسی مدوکراتیک به معنای حرکت در جهت تثبیت بیشتر دموکرات عراق و فراهم آمدن بیشتر امکان کنترل ناامنی هاست. از همین روست که ایران به عنوان بزرگترین کشور شیعه همسایه عراق در اجلاس قاهره در سطح وزیر امور خارجه حضور یافت و از رویکرد جدید جهان عرب نسبت به تحولات عراق استقبال به عمل آورد. البته حضور وزیر امور خارجه ایران در اجلاس قاهره نزد برخی محافل داخلی باعث طرح انتقاداتی شد و اینکه چرا ایران باید در اجلاسی که به منظور شرکت دادن سنی ها در روند سیاسی تازه عراق طراحی شده شرکت کند، سؤالی بود که از جانب برخی جریانها مطرح شد که با توجه به آنچه گفته شد پاسخ به این سؤال چندان دشوار نیست.

ایران و اجلاس قاهره

برناظران تحولات منطقه پوشیده نیست چنانچه در افغانستان سرانجام اداره امور دولت نه دردست طالبان باقی ماند و نه در کف مبارزین ومخالفان پنجشیری طالبان قرار گرفت، بلکه روند دولت سازی به میان همه اقوام و جریانها کشیده شد، اداره مطلوب و دارای ثبات عراق نیز تنها به دست یکی از سه گروه عمده شیعه، سنی و کرد امکان پذیر نخواهد بود. هرچند، ایران را نمی توان جزو بانیان اجلاس قاهره دانست وطراحی این اجلاس در قالب اتحادیه عرب صورت گرفت، اما تغییر رویکرد جهان عرب به وقایع عراق و پذیرش تصحیح دیپلماسی عربی در قبال عراق به قصد ورود آرام و سیاسی اعراب سنی به روند تحولات که در بطن خود معنای پذیرش عراق جدید با ترکیب جمعیتی واقعی واکثریت شیعه را دارد، نمی توانست با بی توجهی ایران مواجه باشد، چرا که ایرانیان می دانندیک عراق با ثبات و برخوردار از دولت کارآمد وپاسخگو جز در سایه مشارکت همه اقوام و گروههای عراقی حاصل نخواهد شد، درپاسخ به آنها که به سخنرانی «عمروموسی» دبیر کل اتحادیه عرب در پارلمان کردستان اشاره کرده و قاهره را محل ائتلاف سنی ها واکراد برعلیه شیعیان می دانند، می توان به دیدار عمر موسی با آیت الله «سیدعلی سیستانی» نیز اشاره کرد. یعنی اعرابی که تادیروز به بهانه مخالفت با فدرالیسم و خطر تجزیه عراق موضع غیرمنطقی در قبال کردها و شیعیان داشتند برای رسیدن به نقش قابل توجه در عراق امروز مجبور به درنظر گرفتن هردو گروه شیعه و کرد هستند. واقع آن است که تا پیش از مقطع انتخابات پارلمانی اعراب با هر اتفاقی در روند جدید دولت سازی در عراق مخالفت کرده اند، زیرا نقش خود را متناسب تشخیص نداده بودند و حال ، جهان عرب سعی دارد متناسب بانقشی که درعراق پیدامی کند به وقایع عراق مشروعیت ببخشد . ایران نیز متناسب با جایگاه ویژه وبالای شیعیان به تحولات جدید مشروعیت بخشیده و حال که اتحادیه عرب سعی درتأیید کل پروسه دولت سازی عراق دارد عدم درک شرایط واتخاذ سیاستی عقب مانده مانند آنچه تاکنون جهان عرب در عراق داشته است کج سلیقگی است که البته سیاست تهران نیز چنین نیست، رقابت انتخاباتی و رسیدن سنی ها به تعدادی کرسی مجلس طبعاً بهتر از ادامه یافتن ناامنی های غیرقابل مهار وکشته شدن روزی ۲۰۰ شیعه در عراق و ادامه حضور نیروهای خارجی در این کشور خواهد بود، نباید از یاد برد که دولت عراق برای تأمین امنیت که بزرگترین چالش دولت موقت بوده و باعث کندی پیشرفت پروژه های بازسازی شده به مشروعیت منطقه ای نیاز فراوان دارد ؛مشروعیتی که یک راه آن حل وجذب همه جریان های موجود در تحولات سیاسی و دولت سازی همه جانبه است. با توجه به سطح مشارکتی که در انتخابات پارلمانی انتظار می رود و همچنین همراهی منطقه ای به وجود آمده انتخابات پارلمان را می توان گام مؤثر در جهت تأمین مشروعیت وثبات در عراق تلقی کرد که بعداز آن طرفداران ناامنی در عراق بیش از پیش با بحران مشروعیت دست به گریبان خواهند بود.

اینک انتخابات مجلس عراق

گذشته از همه مباحث وتحلیل های مطرح، اینک زمان انتخابات مجلس نمایندگان عراق فرا رسیده است، انتخاباتی که همه اقوام وگروهها برای شرکت در آن از انگیزه بالایی برخوردار هستند، چرا که این پارلمان تعیین کننده دولت هم هست، مراجع مذهبی ودیگر شخصیت ها وگروههای ذینفوذ مردم را به شرکت گسترده در انتخابات فراخوانده اند و کشورهای خارجی وجامعه بین الملل هم از برگزاری انتخابات درعراق حمایت می کنند. اگرچه آمریکایی ها نمی دانند در خلوت خود باید از نتیجه انتخابات راضی باشند یا ناراضی، اما هرچه هست این مردم عراق هستند که فردا مهر و نقش خود را پای پرده و صحنه تحولات نوین عراق به ثبت می رسانند. شبکه ها و رسانه های بین المللی امروز صحنه هایی دیدنی و به یادماندنی از انتخابات پارلمان عراق را به جهان مخابره خواهند کرد ، چون حضور اقشار مختلف مردم در صحنه و میدان هر انتخاباتی دیدنی و تماشایی است .

موسسه فرهنگی و مطبوعاتی ایران
ایران
برگه اشتراک ویژه تهران

موسسه فرهنگی مطبوعاتی ایران برای تمامی نشریات در حال انتشار خود مشترک می پذیرد
علاقه مندان به اشتراک و دریافت روزانه هر یک از نشریات روزنامه ایران شامل: روزنامه ایران، روزنامه ایران ورزشی، روزنامه ایران دیلی (انگلیسی زبان)، روزنامه الوفاق (عربی زبان)، روزنامه ایران سپید (ویژه نابینایان) و ماهنامه ایران آذین می توانند پرسشنامه زیر را تکمیل و بر اساس جدول مندرج در آن هزینه اشتراک خود را به حساب جاری سیبا ۰۱۰۱۱۰۱۲۳۴۰۰۹ بانک ملی شعبه کسری کد ۱۸۵ به نام «موسسه شهرستانهای ایران» 0101101242009 پرداخت کرده و اصل رسید را به همراه پرسشنامه تکمیل شده با پست سفارشی به نشانی: تهران، تقاطع مطهری و سهروردی شمالی، کوچه بیشه، شماره ۶ اداره مشترکین ارسال نمایند.

نام: نام خانوادگی: تاریخ تولد: / /
نام شرکت یا موسسه:
نشانی:
کدپستی الزامی است: تلفن تماس: تعداد و نام نشریه مورد تقاضا:
نوع درخواست: اشتراک جدید: ☐ تمدید اشتراک: ☐

هزینه اشتراک نشریه مورد تقاضا	۳ ماهه (ریال)	۶ ماهه (ریال)	یک ساله (ریال)
ایران	☐ ۵۵/۰۰۰	☐ ۱۱۰/۰۰۰	☐ ۲۲۰/۰۰۰
ایران ورزشی	☐ ۷۰/۰۰۰	☐ ۱۴۰/۰۰۰	☐ ۲۸۰/۰۰۰
ایران دیلی	☐ ۷۰/۰۰۰	☐ ۱۴۰/۰۰۰	☐ ۲۸۰/۰۰۰
الوفاق	☐ ۷۰/۰۰۰	☐ ۱۴۰/۰۰۰	☐ ۲۸۰/۰۰۰
ایران سپید	☐ ۹۷/۵۰۰	☐ ۱۹۵/۰۰۰	☐ ۳۹۰/۰۰۰
ایران آذین	☐ ۳۵/۰۰۰	☐ ۷۰/۰۰۰	☐ ۱۴۰/۰۰۰

مشترک شماره: شروع اشتراک: پایان اشتراک:
شماره مجوز: تاریخ پرداخت:

تذکر: ۱- ارسال نشریه برای درخواستهایی که تا دهم و بیستم هر ماه به امور مشترکین برسد به ترتیب از شانزدهم آن ماه و اول ماه بعد آغاز می شود.
۲- هزینه اعلام شده بابت یک نسخه و یک نوع نشریه است.
۳- لطفاً رسیدهای پرداختی پستی را تا پایان مدت اشتراک نزد خود نگهدارید.
۴- در صورت تغییر نشانی، امور مشترکین را مطلع نمایید.
۵- تلفن های امور مشترکین موسسه ایران ۸۸۴۱۵۸۶۶ و ۸۸۴۱۷۷۱۵ سانت تماس (۱۶-۸) ، تلفکس: ۸۸۴۱۰۶۷۳
۶- برای تمدید اشتراک فقط کافیست بر روی فیش بانکی که اشتراک خود را نوشته و یا شماره ۸۸۴۱۰۶۷۳ فاکس و یا به نشانی فوق ارسال نمایید.
۷- نوشتن کدپستی دقیق الزامی است در صورت دادن اطلاعات نادرست و ناقص عواقب آن به عهده مشترک می باشد.
۸-مشترکین محترم می بایست شروع اشتراک و پایان اشتراک و همچنین کد اشتراک خود را به یاد داشته تا پیگیری امور مربوط به آنها آسان گردد.
۹- در صورت عدم دریافت نشریه در اولین روز اشتراک مراتب را به اداره مشترکین اطلاع دهید در صورت عدم اطلاع به منزله دریافت تلقی می شود.
۱۰- مشترکین محترم در صورت تمایل به تمدید مجدد می بایست ۱۰ روز قبل از اتمام تاریخ اشتراک فیش بانکی را به همراه کد اشتراک به اداره مشترکین فاکس و یا به نشانی فوق پست نمایند. در صورت عدم تمدید در فاصله تعیین شده به منزله انصراف از اشتراک در نظر گرفته می شود.
۱۱- مشترکین محترم می توانند عزیزان با تکمیل فرم اشتراک به عضویت باشگاه خوانندگان روزنامه ایران درآیند و از مزایای آن استفاده کنند. در صورت تمایل موافقت خود را اعلام فرمایید. موافقم ☐ موافق نیستم ☐
اداره مشترکین - موسسه فرهنگی - مطبوعاتی ایران

بررسی مناسبات ۲۶ ساله ایران و چین

روابطی به قدمت تاریخ

قسمت سوم

محمدمهدی غفاری

ب: گفت وگوی تمدن ها: رهبران سیاسی و شخصیت های فرهنگی چین پس از ارائه نظریه گفت وگوی تمدن ها از سوی سیدمحمد خاتمی و اعلام سال ۲۰۰۱ میلادی به عنوان سال گفت وگوی تمدن ها از طرف سازمان ملل متحد، از این تفکر استقبال و آن را در راستای سیاست های اجتماعی و فرهنگی چین ارزیابی کردند. «جیانگ زمین» رئیس جمهور سابق چین که در عین حال دبیرکلی حزب کمونیست و ریاست کمیسیون مرکزی نظامی این کشور را در زمان خود بر عهده داشت، دیدگاه سیدمحمد خاتمی را به عنوان طراح و ارائه کننده نظریه گفت وگوی تمدن ها ستود و اعلام کرد که آمیختگی میان فرهنگ ها و تمدن های بشری، روند همیشگی حیات تمدن ها در جهان بوده است. (۱۳) وی با ارزشمند دانستن نظریه گفت وگوی تمدن ها، آن را شیوه و راهکار مطمئنی برای تعامل همه کشورها در جهت پایان دادن به اختلاف ها و مناقشه ها دانست.

رئیس مرکز تحقیقات علمی و تاریخی چین نیز ضمن قائل شدن تمایز و تفاوت میان تمدن ها، گفت وگوی تمدن ها را کمک بزرگی در راه صلح جهانی و دوراندیشی خردورزانه دانست. از دید این مقام چینی، ملل جهان مشتاق صلح و از جنگ گریزان هستند.(۱۴) مقامات شرکت کننده ایرانی و چینی در اولین همایش گفت وگوی تمدن ها در پکن و در سال ۲۰۰۰ میلادی، تصریح کردند که نادیده گرفتن حقوق فرهنگی و مدنی ملت ها، بی توجهی به ارزش های فرهنگی و تلاش برای ایجاد نتایج منفی جهانی شدن است که چالش ها را در مقابل برنامه های (زندگی) بشر افزایش داده است. این مسأله بیانگر آن است که کشورها، نیازمند درک، تفاهم و اعتماد بیشتر برای همکاری بین المللی هستند و دستیابی به این مقصود تنها از راه گفت وگوی تمدنی میسر است.(۱۵)

از دید دولت چین، پیشنهاد رئیس جمهوری سابق اسلامی ایران برای گفت وگوی تمدن ها در آستانه هزاره نوین، به واقع، تأییدی بر آرزوها و تمایل مردم جهان برای صلح و توسعه است. به دلایلی که در ذیل به آن اشاره می شود، چین قصد دارد به طور جدی در تمام فعالیت های مرتبط با پیشنهاد گفت وگوی تمدن ها از سوی ایران مشارکت کند.

۱-جامعه بشری در جریان و دوران طولانی توسعه، تمدن های گوناگون را خلق کرده است که هر کدام از این تمدن ها ویژگی ها و مزایای خاص خود را برای تبلور دانش و حکمت بشری دارند. علیرغم اختلاف و گوناگونی گروه های نژادی مختلف، تمدن ها باید مورد احترام بشری قرار گیرند.

۲-تمدن های مختلف از یکدیگر آموخته اند که باید با همدیگر مبادله داشته باشند و در یک فرایند تکاملی ملی و مدنی همگرا عمل کنند و همین، عامل مهم و مؤثری برای پیشرفت آنها بوده است. در این صورت است که تبعیض ها و مخالفت ها، جای خود را به صلح و خویشتن داری می دهد، مبادله به جای مقابله می نشیند و باعث می شود محیطی امن و به دور از تعصب های فرقه ای، قومی، نژادی و مناقشه ایجاد شود و دقیقاً در چنین محیط امن و آکنده از صلح، احترام به بشریت و حقوق آنها معنا پیدا می کند.

۳-چین نیز مثل ایران، یک کشور با تمدن کهن ویکی از مهدهای تمدن مشرق زمین است. دولت چین ضمن گرامی داشتن تمدن با سابقه ایران، آماده همکاری با دیگر تمدن ها از جمله ایران برای تقویت درک متقابل، یافتن نقاط قوت جهت رفع کاستی ها برای ایجاد نظم نوین عادلانه و منصفانه بین المللی است.(۱۶)

منابع:

۱۳-نگاهی به مناسبات دیرین ایران و چین، بولتن سفارت ج.ا.ا، پکن شماره ۴۰ سال ۸۱
۱۴-خبرگزاری ج.ا.ا، پکن ۷۹/۱۰/۱۲
۱۵-نگاهی به مناسبات، پیشین
۱۶-اظهارات «تانگ جیاشوان» وزیر امور خارجه سابق چین در گفت وگو با خبرنگار خبرگزاری ج.ا.ا در پکن ۷۹/۳/۲۶